

Isä ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen!

Kristuksessa rakas seurakunta!

Vietämme tänään erästä Kirkon suurista juhlista, Pyhän Kolminaisuuden päivää. Tämä päivä on suuri muistopäivä myös omassa vähäisessä elämässäni. Neljäkymmentä vuotta sitten vihittiin minut piispaksi helluntaijuhlan aikaan tässä katedraalissa. Siitä alkoi palvelun tie, johon on liittynyt niin iloa ja suruakin ja joka on tuonut mukanaan rikkaita mahdollisuuksia mutta myös huolia. Emme kuitenkaan ole täällä ensisijaisesti juhliaksemme yksittäisen piispan neljäkymmentä vuotta Kristuksen kirkon palveluksessa. Tämän päivän aihe on Pyhä Kolminaisuus ja se sanoma, jonka päivän evankeliumi meille välittää.

Koko äsken kuullulla evankeliumijaksolla, jonka kauan sitten ovat valinneet Kirkon Isät, on sanomansa meille, mutta jokaisella sanomalla on useimmiten vielä ydin, jotain mikä on erityisen keskeistä Kristuksen hengelliselle laumalle, meille kaikille, jotka nyt olemme Helsingin katedraalissa. Tänään tämä ydin on evankeliumitekstin loppujakeessa: ”Jeesus puhui taas kansalle ja sanoi: Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” Tässä meille annetaan sana tienviitaksi. Meille ja seurakunnallemme, Kirkollemme, kansallemme ja kristikunnalle.

Me elämme ajassa, jolloin yhä useammat menevät harhaan ja kulkevat omaa tietään. Pyhä Kirja puhuu *yhdestä* Paimenesta ja *yhdestä* laumasta. Tuon lauman muodostavat ne, jotka kuulevat Paimenensa äänen ja seuraavat häntä uskossa ja kuuliaisuudessa. Tämä on sanoma. Tämä on Kristuksen tahto. Mutta tämä ei ole meidän todellisuutemme. Tässä mielessä päivän evankeliumi kutsuu meitä myös katumukseen ja parannukseen.

Kristuksen valo, totuuden valo ja elämän sana tulee meille Pyhässä Kirjassa ja Kirkon apostolisessa traditiossa, Kirkon isien muotoilemassa Nikean uskossa ja heidän muissa todistuksissaan sekä heidän tienviitoissaan eli pyhissä kanoneissa, joita synodit kutsuvat jumalallisiksi niiden arvoa korostaessaan. Kaikki tämä on olemassa Kirkkoa varten, meitä varten, Kristuksen seuraajia varten. Tämän sanoman vastaanottaminen ja elämässä noudattaminen merkitsee, ettemme vaella pimeydessä, vaan että meillä on elämän valo. Mutta maailma on täynnä vääriä profeettoja ja täynnä yksityisajattelijoina, jota nimitystä kirkolliskokousten Isät tässä yhteydessä käyttävät. Seurauksena on hajaannus Kirkossa ja harhautuminen elämän tiellä.

Tämä juhlapäivä julistaa koko evankeliumijaksossaan Kolminaisuudesta, Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Tässä on uskon vahva perusta Jumalassa. Tässä on aihe iloon, kiitokseen, riemuun ja ylistykseen. Samalla tämä juhlapäivä on voimakas kutsu etsiä valoa Kristuksessa, Hänen sanassaan ja opetuksessaan, kutsu seuraamaan tradition tienviittoa sillä tiellä, jolla elämän valo loistaa.

Kristillinen seurakunta! Tämä on omana juhlapäivänäni myös minun nöyrä sanomani, minun yksinkertainen tervehdykseni teille täällä ja tänään. Etsikää valoa Kristuksessa ja Hänen totuuttaan Kirkon perinnössä.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle alati nyt ja aina ja iankaikkisesta iankaikkiseen.

Nikean metropoliitta Johanneksen saarna Uspenskin katedraalissa helluntaina 26.5.2009 Johanneksen evankeliumin tekstistä 7:37-52,8:12; julkaistaan tekijän luvalla